

Μηνιαῖον σύγγραμμα εἰκονογραφημένον

ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ΙΔΡΥΘΕΝ ΕΝ ΕΤΕΙ 1896 ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Διευθυντής **Ν. Α. ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΣ** ἰδιοκτήτης

Τῆ ΕΥΓΕΝΕΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΠΑΡ' ἩΜΙΝ ΛΟΓΟΓΡΑΦΩΝ ΚΑΙ ΜΟΥΣΙΚΩΝ Κ.Κ.

ΑΜΠΕΛΑ ΤΙΜ., ΑΣΙΩΤΟΥ Η., ΒΑΛΑΒΑΝΗ ΙΩΑΚΕΙΜ, ΒΑΡΔΟΥΝΙΩΤΟΥ Δ.,

ΒΕΡΓΟΥ Β., ΒΟΥΡΒΑΧΗ Γ., ΓΑΛΑΝΟΥ Μ., ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ Κ.,

ΔΙΑΔΕΙΣΜΑ Κ., ΔΡΑΓΑΤΗ ΙΑΚΩΒΟΥ, ΕΥΘΥΒΟΥΛΟΥ Γ.,

ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΥ Δ., ΚΑΒΑΣΙΑΔΑ ΙΩ.,

ΜΩΡΑΙΤΙΝΗ ΤΙΜ., ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ Η.,

ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ ΧΡ., ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΥ ΗΛΙΑ, ΠΕΤΡΩΦ ΙΩΑΝ.,

ΠΑΠΠΑΝΤΩΝΙΟΥ ΖΑΧ., ΠΟΥΛΚΡΑΤΟΥΣ Θ., ΧΡΥΣΑΝΘΟΠΟΥΛΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ

ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΥΓΕΝΩΣ ΠΡΟΣΦΕΡΟΜΕΝΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ ΚΑΙ ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΩΝ

κ. κ. ΓΑΛΑΝΗ Δ., ΣΙΓΑΛΑ Μ., ΜΑΝΤΖΑΚΟΥ Σ., ΜΑΤΘΟΠΟΥΛΟΥ Η.,

ΠΑΣΧΑΛΗ ΣΠΥΡ., ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΥ Δ., καὶ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ ΣΠ.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι δρα. 3, ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 3, ἐν Ρωσσίᾳ ρούβλ. ἀργ. 3

Εἰς τοὺς φροντίζοντας πρὸς ἐγγραφὴν συνδρομητῶν δωροῦνται διάφορα δῶρα.

Ἐκάστη συνδρομὴ ἀρχομένη τὴν 1ην Ἰανουαρίου λήγει τὴν 30 Δεβρίου ἐκάστου ἔτους.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΦΥΛΛΟΝ»,

11—Ὁδὸς Ἀδριανοῦ, μετὰ τὸ φαρμακεῖον «Ἐλαφοσ» καὶ Παλ. ἀγορᾶς - 11

Οἱ ἐπιθυμοῦντες ν' ἀντιπροσωπεύσωσιν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ τὸ «Παιδικὸν Φύλλον» ἀπευθυνθήτωσαν πρὸς τὸν Διευθυντὴν αὐτοῦ εἰς Ἀθήνας.

ΤΟ ΚΥΡΙΟΝ ΑΡΘΡΟΝ ΜΑΣ

Δημοσιεύομεν ἐνταῦθα τὴν ἐπιστολὴν ἣν ἀπεῖχετο ἡ σύζυγος τοῦ Πυθαγόρα Θεανῶ πρὸς τὴν φίλην αὐτῆς Εὐβούλην καὶ ἐν ἣ δίδει πρὸς αὐτὴν συμβουλὰς διὰ τὴν ἀνατροφὴν τῶν τέκνων της. Τὴν ἐπιστολὴν ταύτην μεταφρασθεῖσαν εἰς πλείους ξένας γλώσσας παραθέτομεν ἐνταῦθα φρονούντες οὖν προσφέρομεν ὑπηρεσίαν ὠφέλιμον εἰς τε τοὺς γονεῖς καὶ τοὺς μικροὺς ἡμῶν φίλους.

Φιλτάτη,

«Μανθάνω ὅτι ἀνατρέφεις τὰ τέκνα σου μετὰ μεγίστης μαλθακότητος. Τὸ καθήκον τῆς μητρὸς δὲν εἶναι νὰ συνειθίζῃ τὰ τέκνα αὐτῆς εἰς τὴν ἡδυπάθειαν ἀλλ' εἰς τὴν ἐγκράτειαν· θέλουσα νὰ φανῆς συμπαθητικὴ, πρόσδεξέ μᾶπως γίνῃς ἐπικίνδυνος κόλαξ».

«Τὰ συνειθίζεις εἰς τὴν μαλθακότητα καὶ ἐπομένως δὲν θὰ δυνηθῶσι ποτὲ νὰ ὑποφέρωσι τὴν δυστυχίαν».

«Καταστρέφεις τὰ τέκνα σου ὅταν προδιαθέτεις τὴν καρδίαν αὐτῶν εἰς τὴν εὐτυχίαν καὶ τὸ σῶμα τῶν εἰς τὴν μαλθακότητα, ὅταν καταπνίγῃς τὴν ἐνεργητικότητά τῆς ψυχῆς τῶν καὶ καθιστᾷς τὸ σῶμα ἀνίκανον εἰς τὸ νὰ ὑποφέρῃ τὰς ἐλαχίστας κακουχίας πῶς; δὲν καταστρέφονται τὰ παιδία ὅταν γίνωσι μικρόψυχα καὶ ἀδρανῆ;»

«Ἄς συνειθίσωσι νὰ ὑπερνικῶσι τὰς δυσκολίας καὶ τοὺς κινδύνους· μίαν ἡμέραν θέλουσι γνωρίσει τοὺς μύχθους καὶ τὰς ὀδύνας Ἐάν δὲν θέλῃς νὰ γείνωσι ταῦτα δοῦλοι, δίδαξον αὐτὰ νὰ μὴ νικῶνται ποτὲ εἰς τὴν ἡλικίαν τῶν εἰς πάντα συνειθίζουσιν εὐκόλως· μὴ τὰ συνειθίζῃς νὰ λέγωσιν ὅτι ἔχουσι κατὰ νοῦν, οὐδὲ νὰ εὐχαριστῶσι πάσας αὐτῶν τὰς ὀρέξεις».

«Δυσκολεύομαι νὰ πιστεύσω ὅτι τρέμεις ὅταν ἀκούσης τὰ τέκνα σου κλαίοντα, ὅτι ἡ μεγαλειτέρα σου εὐχαρίστησις εἶναι νὰ τὰ κάμῃς νὰ γελᾶσθωσι, ὅτι ἔχεις τὴν ἀδυναμίαν νὰ γελᾷς ὅταν μεμψιμοιρῶσιν ἐναντίον σου, τῆς μητρὸς τῶν, καὶ ὅταν κτυπῶσι τὴν τροφὸν ἢ τὴν ὑπνότεριαν! Μανθάνω ὡσαύτως ὅτι προσπαθῆς μετὰ μεγάλης προσοχῆς νὰ τὰ δροσίτζῃς τὸ θέρος καὶ νὰ τὰ θερμαίνῃς τὸν χειμῶνα. Ἴνα εὐχαριστήσῃς τὰς ιδιοτροπίας τῶν εἶσαι ἐτοίμην νὰ κάμῃς ὅτι σοὶ ζητήσωσι. Τὰ τέκνα τῶν πτωχῶν δὲν ἀνατρέφονται οὕτω καὶ μ' ὅλα ταῦτα χαίρουσι καλλιτέραν ὑγείαν».

«Εἶπέ μοι, φιλτάτη Εὐβούλη, τί ἐλπίζεις ἀπὸ τὸ παιδίον τὸ ὁποῖον ἀρχίζει νὰ κλαίῃ ὅταν ἀργήσῃ νὰ τοῦ δώσουν τὸ φαγητὸν, τὸ ὁποῖον δὲν τρώγει ἂν δὲν τῷ ὑποσχεθῶσιν ὅτι ζητήσῃ, τὸ ὁποῖον πίπτει εἰς χαύνωσιν ὅταν θερμανθῇ καὶ τρέμει εἰς τὸ ἐλάχιστον ψῦχος, τὸ ὁποῖον δυσαρεστεῖται ὅταν δὲν προλαμβάνονται αἱ ἐπιθυμίαι του καὶ τὸ ὁποῖον παρεδόθη εἰς τὴν μαλθακότητα καὶ τὴν τρυφήν;»

«Ἐσὼ βεβαία ὅτι ἡ μαλθακὴ ἀνατροφή δὲν γεννᾷ εἰμὴ δούλους. Ἄν ἐπιθυμῆς νὰ γείνωσι τὰ τέκνα σου ἄνθρωποι ἀπομάκρυνον ἀπ' αὐτῶν τὴν τριφυλότητα ἢ ἀνατροφή αὐτῶν πρέπει νὰ ἦναι αὐστηρὰ νὰ ὑποφέρωσι καὶ τὰ ψῦχος καὶ τὴν θερμότητα, τὴν δίψαν καὶ τὴν πείναν νὰ μάθωσι νὰ περιποιῶνται τοὺς ὁμοίους τῶν καὶ νὰ ἦναι καὶ αὐτοὶ ἐνάρετοι, νὰ σέβωνται τοὺς ἀνωτέρους τῶν κλπ.»

«Οὕτω μόνον θέλεις τοῖς ἐμπνεύσει τὴν ἀγνότητα τῶν ἠθῶν καὶ τὴν ἀληθῆ εὐγένειαν τῶν αἰσθημάτων!»

Εὐτύχει

Ἡ φίλη σου Θεανῶ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΟΥ "ΗΛΙΟΥ",

Α'

Πρέπει πρὶν ἀρχήσωμεν τὴν ἀλληλογραφίαν, μικροὶ συνδρομηταὶ τοῦ «Παιδικοῦ φύλλου» νὰ σᾶς κάμω πρῶτα πρῶτα τὴν γνωριμίαν μου, ἂν καὶ πιστεύω ὅτι μὲ γνωρίζετε ὅλοι.

Εἶμαι ὁ Ἥλιος ἐν οὐράνιον σῶμα φωτεινὸν καὶ τὸ μεγαλειότερον μαλιστα ὅλων τῶν οὐράνιων σωμάτων. Ἀπὸ τὴν γῆν φαίνομαι ὡς σῶμα στερεὸν καὶ ὁμοῦ εἶμαι ρευστός, ἀναλαλυμένος εἰς ὠκεανὸν πύρινον. Βλέπετε τὴν μορφήν μου λείαν καὶ ἡμαλῆν καὶ ὅμως πόσα ἡφαίστεια ἐγκλείω καὶ ποῖα φοβερὰ φαινόμενα λαμβάνουσι χώραν εἰς ἐμέ, εἶναι ἀδύνητον νὰ ἐννοήσῃ ἡ μικρὰ σὰς διάνοις. Παρατηρῶ ὅμως ὅτι ἤρχισαν νὰ ταρασσονται ὀλίγον μερικοὶ ἀπὸ τοὺς καλοὺς ἀναγνώστας μου. Ἄλλὰ μὴ φοβεῖσθε, μικροὶ μου φίλοι, διότι ἐάν εἶμαι τόσον φοβερός δὲν εἶμαι καὶ κακός ὡς θὰ ὑποθέτατε. Ἄλλως, καὶ ἐάν ἀπεράσιζον νὰ σᾶς βλάψω, διὰ νὰ φθάσω εἰς τὴν γῆν θὰ ἐχρειάζομην εἰσοσιπέντε ὀλόκληρα ἔτη ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ διατρέχω τριάκοντα ἑξ χιλιάδας πόδας εἰς πᾶν δευτερόλεπτον! Ἐπειτα διὰ τὴν μέχρι τοῦδε διαγωγὴν μου δὲν πιστεύω νὰ ἔχητε παράπονα. Θερμαίνω τὴν γῆν με τὰς ἀκτῖνάς μου καὶ ὑποβοηθῶ τὴν βλάστησιν· ζηραίνω πολλὰ προϊόντα τῆς γῆς τὰ ὁποῖα ἄλλως θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ διατηρηθῶσι καὶ διατηρῶ καθ' ὅλον τὸ ἔτος θερμοκρασίαν κατ'ἀλλήλων διὰ τὴν ὑπαρξίν τῶν ζώων καὶ τὴν συντήρησιν τῶν φυτῶν. Τὸ ἀληθές εἶναι ὅτι πολλάκις γίνομαι ὀχληρός, ἀλλὰ τὸ σφάλμα δὲν εἶνε ἰδικόν μου. Πταίετε σᾶς, ἢ μάλλον ἡ γῆ ἐπὶ τῆς ὁποίας κατοικεῖτε, διότι αὐτὴ περιστρεφομένη, ἄλλοτε εὐρίσκειται μακρὰν μου καὶ ἄλλοτε πλησίον μου. Ἐγὼ δὲν κινεῖμαι ἐκ τῆς θέσεώς μου ἀλλὰ ὡς πιστός φρουρός παρατηρῶ ὅλην τὴν ἡμέραν τί γίνεται εἰς τὸν πλανήτην ὁ ὁποῖος ὀνομάζεται Γῆ.

Λοιπὸν τώρα ὅτε ὅπως δὴποτε ἰγνωρίσθημεν ὡς ἀρχήσωμεν τὴν τακτικὴν μας ἀλληλογραφίαν. Εἰς ἕκαστον φύλλον θὰ σᾶς ἀναγγέλλω τί παρετήρησα καθήμενος ἐδῶ εἰς τὸν οὐράνιον θρόνον μου, χωρὶς νὰ παρελείψω νὰ σᾶς διδάσκω τακτικῶς περὶ τῶν διαφόρων φαινομένων τὰ ὁποῖα θὰ λαμβάνουσι χώραν κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ μηνός. Τὰ ἀτοπήματα τῶν μικρῶν μου φίλων τὰ ὁποῖα δὲν δύνανται παρὰ νὰ ὑποπέσουν εἰς τὴν ἀντιλήψιν μου, διότι εἰς ὅσονδὴποτε σκοτεινὸν μέρος καὶ ἂν εὐρίσκειται κανεὶς θὰ εἶρη μία ἀκτίς μου τόπον νὰ εἰσχωρήσῃ, τὰ ἀτοπήματα τῶν μικρῶν μου φίλων, λέγω, θὰ τὰ καυτηριάζω ὅπως θὰ ἐπαίνω τὰς καλὰς πράξεις τῶν. Ὅπου διακρίνω τὴν δυστυχίαν θὰ παρεκινήσω τὴν φιλανθρωπίαν σας νὰ ἔλθῃ βοηθὸς καὶ ὅπου ἀνέρω τὴν σκληρότητα καὶ τὴν ἀσπλαγγίαν θὰ τὴν καταδικάσω.

Μὲ δύο λέξεις θὰ εἶμαι διὰ σᾶς πατήρ, σύμβουλος, διδάσκαλος, φίλος. Πιστεύω ὅτι θὰ εἶσθε εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὴν γνωριμίαν μου.

Λοιπὸν δόξατέ μου τὰ μικρὰ χαρίκια σας, δεχθῆτε τὰς θωπίαις τὰς ὁποίας σας στέλλω μίαν μίαν φθινόπωρινὴν ἀκτῖνά μου καὶ ἐτοιμασθῆτε εἰς τὸ ἐπόμενον ν' ἀναγνώσῃτε τὴν πρώτην ἐπιστολὴν τοῦ φίλου σας

Ἥλιου.

ΑΙ ΤΡΕΙΣ ΕΥΧΑΙ

Ἐπὶ τῆς ἐξουσίας τοῦ βασιλέως, ὅστις εἶχε νομοθετήσει τὸ ἐξῆς: Εἰς πάντα ξένον ἰλθόντα εἰς τὴν αὐλήν προσέφερον ἰχθύν τυγανιστόν· οἱ ὑπηρετοὶ τὸν παρετήρουν, καὶ ἔαν μετὰ τὴν καταβρόχθισιν τοῦ ἰχθύος μέχρι τοῦ ὅσπου ἔστρεφεν αὐτὸν ἵνα φάγη καὶ τὸ ἕτερον μέρος, εὐθὺς συνελάμβανον τὸν ἐγκληματίαν καὶ μετὰ τρεῖς ἡμέρας οὕτως ἀπηγχονίζετο.

Ἄλλὰ διὰ βασιλικῆς χάριτος ὁ κατάδικος ἠδύνατο καθ' ἑκάστην νὰ κάμη ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας μίαν εὐχὴν καὶ, ἔαν δὲν ἐζήτει τὴν ἐλευθερίαν του, ἡ εὐχὴ αὐτοῦ εἰσηκούετο.

Πολλοὶ ξένοι ἤδη εἶχον ἀποθάνει ὑπὸ τῆς νομίμου ταύτης ἰδιοτροπίας, ὅτε ἡμέραν τινα παρουσιάσθη εἰς τὴν αὐλήν πλούσιός τις κόμης μετὰ τοῦ νέου υἱοῦ του. Οἱ εὐγενεῖς οὗτοι ξένοι ἐγένοντο δεκτοὶ μετὰ μεγάλων τιμῶν καὶ κατὰ τὸν νόμον τοῦ βασιλέως τοῖς προσέφερον περὶ τὰ μέσα τοῦ γεύματος ὠραῖον ἰχθύν τυγανιστόν. Ὁ πατὴρ καὶ ὁ υἱὸς τὸν ἔδοκίμασαν μετὰ μεγάλης ὀρέξεως, καὶ ὁ κόμης, ἄφου ἔφαγε τὸ ἓν μέρος, ἔστρεψε τὸν ὀλιθριν ἰχθύν. Συλληφθεὶς ἀμέσως ὑπὸ τῶν ὑπηρετῶν ὠδηγήθη πρὸς τὸν μονάρχην, ὅστις διέταξε νὰ ριφθῆ εἰς τὴν φυλακὴν.

Εἰς τὴν εἰδήσιν ταύτην ἐθλίβη ὁ υἱὸς, ὥστε ἰκέτευσεν τὸν βασιλέα νὰ φωνεῖται αὐτὸν ἀντὶ τοῦ πατρὸς του, καὶ

ἐπειδὴ τὸν βασιλέα ὀλίγον τὸν ἐμελλε ποῖος θὰ ἀπηγχονίζετο, ἤρκει μόνον νὰ ἀπηγχονίζετο, παρεδέχθη τὴν ἀνταλλαγὴν, καὶ ἔρριψεν εἰς τὴν φυλακὴν τὸν υἱὸν ἀντὶ τοῦ πατρὸς.

Ἐν τῇ φυλακῇ εὐρισκόμενος, ὁ νεανίσκος εἶπε πρὸς τοὺς δεσμοφύλακας:

— «Εἰξεύρετε, ὅτι πρὶν ἀποθάνω ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ ζητήσω τρία πράγματα. Ὑπάγετε λοιπὸν εἰς τὸν βασιλέα καὶ εἶπατε αὐτῷ νὰ μοὶ στείλῃ ἀμέσως ἱερέα ἵνα μὲ νυμφεύσῃ μετὰ τὴν θυγατέρα του.

Ἐπὶ τῆς αἰτήσεως ταύτης ἐξεπλάγη βεβαίως ὁ βασιλεὺς. Ἄλλ' ὁ λόγος τῶν βασιλέων εἶναι ἱερός καὶ δὲν ἠδύνατο ὁ μονάρχης νὰ παραβῆ τὸν νόμον, ὃν αὐτὸς ἐνομοθέτησεν. Ἐγένετο λοιπὸν ὁ γάμος.

Τὴν δευτέραν ἡμέραν, ὁ φυλακισμένος ἐζήτησε παρὰ τοῦ βασιλέως τοὺς θησαυροὺς αὐτοῦ. Ἡ αἴτησις αὕτη ἦτο ὡσαύτως μεγάλη, ὡς ἡ πρώτη· ἀλλὰ τί δύναται τις ν' ἀρνηθῆ εἰς τὸν μέλλοντα ν' ἀπαγχονισθῆ τὴν ἐπαύριον; Ὁ βασιλεὺς λοιπὸν τῷ ἀπίστευτε τὰ χρήματα καὶ τοὺς θησαυροὺς του, τὰ ὅποια ἤρχισεν ἀμέσως ὁ νεανίσκος νὰ μοιράζῃ μετὰ τῶν αὐλικῶν, καὶ ἐπειδὴ ἐν τῇ αὐλῇ ὑπῆρχον πλείστοι ἄνθρωποι φίλοι τοῦ χρυσοῦ, πάντες ἐδιεφέροντο ὑπὲρ τοῦ δυστυχοῦς τούτου νέου τοῦ τόσο καλῶς ἀνατετραμμένου.

Τὴν τρίτην ἡμέραν ὁ βασιλεὺς, ὅστις ἐκ τῆς ταραχῆς δὲν εἶχε διόλου κοιμηθῆ τὴν νύκτα, ἦλθεν ὁ ἴδιος πρὸς τὸν κατάδικον.

— «Ἐλα, εἶπέ ταχέως τὴν τελευταίαν εὐχὴν σου καὶ μετὰ τὴν ἐκπλήρωσιν καὶ ταύτης νὰ σὲ κρεμάσω ἐπὶ τέλους, ἐπειδὴ μὲ ἐκούρασες μετὰ τὰς αἰτήσεις σου.

— Μεγαλειότατε, ἀπήντησεν ὁ νέος, ζητῶ παρ' Ὑμῶν ὡς τελευταίαν χάριν, μεθ' ἣν θέλω ἀποθάνει εὐχαριστημένος, νὰ ἐξορύξῃτε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκείνου, ὅστις εἶδε τὸν πατέρα μου νὰ στρέψῃ τὸν ἰχθύν.

— Καλῶς, εἶπεν ὁ βασιλεὺς· ἡ αἴτησις αὕτη εἶναι φυσικὴ καὶ δεικνύει καλὴν καρδίαν. Ἄς συλλάβωσι τὸν ἀρχιτρίκλινον.

— Ἐγὼ, Μεγαλειότατε, ἐκραξεν ὁ ἀρχιτρίκλινος, οὐδὲν εἶδον! Ὁ οἰνοχόος ἴσως εἶδ' ἐ τι.

— Ἄς συλλάβωσι λοιπὸν τὸν οἰνο-

χόον καὶ ἄς ἐξορύξωσι τοὺς ὀφθαλμοὺς του!

Ἄλλ' ὁ οἰνοχόος κλαίων ἐδήλωσεν ὅτι καὶ αὐτὸς οὐδὲν εἶδεν, ἐπέριψε δὲ τὸ πρᾶγμα εἰς τὸν οἰνοφύλακα, ὅστις τὸ ἐπέριψεν εἰς τὸν ἀρτοφύλακα, ὅστις τὸ ἐπέριψεν εἰς τὸν πρῶτον θαλαμηπόλον, ὅστις τὸ ἐπέριψεν εἰς τὸν δεύτερον, ὅστις τὸ ἐπέριψεν εἰς τὸν τρίτον. Τέλος πάντων οὐδεὶς οὐδὲν εἶχεν εἶδει.

— «Πάτερ, εἶπε τότε ἡ πριγκίπισσα, ἀποτενομένη πρὸς τὸν πατέρα της ὡς πρὸς ἕτερον Σολομῶντα. Ἐάν οὐδεὶς τὸ εἶδεν, ὁ σύζυγός μου εἶναι ἀθῶος!»

Ὁ Βασιλεὺς συνωφρυνώθη καὶ εὐθὺς ἡ Αὐλὴ ἤρχισε νὰ γογγύζῃ· ἐμειδιάσεν αἰφνης καὶ τότε πάντες ἀνέπνευσαν.

— Ἔστω, εἶπεν, ἄς ζήσῃ ὁ ἀθῶος οὗτος! Πόσους ἔχω ἤδη κρεμάσει, οἵτινες δὲν ἔσφαλλον περισσότερον!

(Κατὰ τὸν Λαβουλαῖν)

Ἐν Θεραπειῶν Γεώργιος Α. Ζ.

ΦΕΥΓΕΙΣ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Φεύγεις καλοκαίρι
Πᾶς σὲ ξέρα μέρη
Σύρε 'ς τὸ καλὸ,
Ὅμως μὴν ἀργήσης,
Πάλι νὰ γυρίσης
Σύρε 'ς τὸ καλὸ.
~~*
Τὸ μικρὸ πουλάκι
Ψάλλει 'ς τὸ κλαδάκι.
Σύρε 'ς τὸ καλὸ,
Τὸ ἀγρὶ βελάξει
Καὶ ματῆ μας κράξει
Σύρε 'ς τὸ καλὸ.
~~*

Κῆποι καὶ λειβάδια
Δάση καὶ λαγγάδια
Ψάλλουν: Σ' τὸ καλὸ!
Φεύγεις καλοκαίρι
Πᾶς σὲ ξέρα μέρη
Σύρε 'ς τὸ καλὸ.
~~*
Μὰ ἐκεῖ ποῦ φθάσης
Νὰ μὴ μᾶς ξεχάσης
Σὲ παρακαλῶ,
Πάλι μὴν ἀργήσης
Πισω νὰ γυρίσης
Σύρε 'ς τὸ καλὸ.

ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΑΚΚΟΥΔΙ ΜΟΥ

Ὁ στρατιώτης ἤκουσε τὰς λέξεις αὐτὰς οὐχὶ μετὰ πολλῆς εὐχαριστήσεως, οὐχ ἦτον ἐν περιεργείας κινούμενος ἤθελε νὰ ἴδῃ τὴν κανδύλαν του.

— Αἴ! λοιπὸν κύριε ὑπασπιστά;

— Ἴδου βλέπετε, ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τὴν δευτέραν σειρὰν, ἀριστερὰ μιᾶς ἐσθρασιμένης κανδύλας;

— Ναί, μάλιστα!

— Αἴ, λοιπὸν αὐτὴ παριστᾷ διὰ τῆς ζωηρότητος τοῦ φωτός της τὸν ὑπόλοιπον χρόνον τῆς ζωῆς σας. Προσεξάτε τὴν καλά. Δὲν πιστεύω δὲ νὰ εἴσθε δυσχερεστημένοι; Ἄλλὰ πόσον χρόνον εἴσθε τώρα;

— Πενήντα πέντε, κύριε ὑπασπιστά.

— Τότε, ὡς παρατηρεῖτε, τὸ φῶς τὸ ὁποῖον δεικνύει τὴν φυσικὴν διάρκειαν τῆς ζωῆς σας προμηνύει ὅτι θὰ ζήσητε ἀκόμη πολὺ, ἐκτός ἂν ἀπρόσπτον τι συμβῆ καὶ τὸ ὁποῖον βεβαίως ἐνταῦθα δὲν δύναται νὰ εἰκονισθῆ.

— Εὐχαριστῶ, κύριε ὑπασπιστά.

Ὁ στρατιώτης ἔμεινε σκεπτικῶς ἐπὶ τινὰ χρόνον κατόπιν ἀναλαμβάνων τὴν προτέραν γαλήνην, εἰσῆλθεν ἐντός τοῦ σπηλαίου καὶ περιεργάζετο πάντα τὰ προσπίπτοντα εἰς τὴν ὄρασίν του, ἀπευθύνων διαφόρους ἐρωτήσεις πρὸς τὸν ὑπασπιστήν. Ἐν ᾧ ὅμως ἦτο ἀφοσιωμένος εἰς τὴν ἐπισκόπῃσιν αὐτὴν, αἰφνης βλέπει κανδύλαν τινὰ ἀποτόμως ἀεσθεῖσαν καὶ ἀκούει κρότον συρομένων ἀλύσεων. Δὲν ἐπρόφρασε νὰ ἀποτείνη τὸν λόγον πρὸς τὸν ὑπασπιστήν του ὅτε οὗτος στραφεὶς τῷ λέγει:

— Ἴδου! μία κανδύλα ἐσθρασθη, ὁ ὑπόγειος δαίμων εἰδοποιήθη καὶ ἀνέρχεται εἰς τὴν γῆν ὅπως παρᾶσθῃ εἰς τὴν διαδικασίαν. Ἡ πύλη τοῦ ὑπογείου τούτου ἀντροῦ ἠνοίχθη, καὶ διὰ τοῦτο ὁ κρότος τῶν ἀλύσεων τὸν ὁποῖον ἤκούσατε!

— Ἄλλὰ τίς εἶναι ὁ νεκρός;

— Ἀμέσως δυνάμεθα νὰ σᾶς εἰπώμεν!

Ὁ ὑπασπιστὴς ἔρριψεν ἐν βλέμμα ἐπὶ τῆς σειρᾶς εἰς τὴν εὐρίσκατο ἡ κανδύλα, κατόπιν ἠνοίχεν ὀγκῶδες βιβλίον, ἔρριψεν εἰσέτι ἐν βλέμμα ἐπὶ τῆς κανδύλας, καὶ ἀνέγνωσεν ἐν τῷ βιβλίῳ ἐν ὄνομα. Ἐπειτα κινῶν τὴν κεφαλὴν ἐπανῆλθε πλησίον τοῦ στρατιώτου:

— Πρώτος θάνατος, εἶπεν, ἀλλ' ἦτο πεπρωμένον!

— Ἄλλὰ ποῖος εἶναι ὁ νεκρός;

— Νέα κόρη μάλιστα λέξα πέντε ἐτῶν προσβληθεῖσα ἐξ ἀσθνεϊας ἀνιάτου.

— Ἄλλὰ θὰ σᾶς παρακαλέσω, κύριε ὑπασπιστά, νὰ παραστῶ εἰ δυνατόν εἰς ἕλην αὐτὴν τὴν διαδικασίαν τῆς κρίσεως τῶν καλῶν καὶ τῶν κακῶν πράξεων τὰς ὁποίας αὐτὴ διεπραξεν ἐν τῷ κόσμῳ.

— Βεβαίως, στρατιωτᾶ μου, καὶ ἡ ἐπιθυμία σας αὐτὴ θὰ ἐξεπληρωθῆ, ἀλλὰ ἡ πρώτη δίκη, καθὼς σᾶς εἶπον καὶ ἄλλοτε, γίνεται ἀοράτως ἐν τῷ κόσμῳ ἐνώπιον τοῦ νεκροῦ, μετὰ τοῦ Ἄρχαγγέλου τοῦ Οὐρανοῦ, καὶ τοῦ Ἀρχιδάιμονος τοῦ Ἄδου, περὶ τοῦ ποῖος τῶν δύο θέλει παραλάβῃ τὴν ψυχὴν της. Διὰ τοῦτο δὲν δύναται νὰ ικανοποιήσω τὴν περιεργείαν σας. Ὅσον ἄφορᾷ τὸ δεύτερον μέρος τῆς δίκης, δηλ. τὸ πῶς ἡμεῖς θὰ σταθρίσωμεν τὰς κακὰς πράξεις της, εἰς αὐτὸ δύνασθε νὰ παραστήτε.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἤκούσθη ἤχος κώδωνος καὶ κατόπιν κρότος ἀλύσεων. Ἡ θύρα ἠνοίχθη καὶ δαίμων τις ἐνεφανίσθη καὶ εἶπεν:

— Ὁ Ἀρχισατανᾶς κατέρχεται μόνος.

Καὶ πράγματι μετ' ὀλίγα λεπτά ὁ Ἀρχισατανᾶς εἰσῆλθεν ἀνευ τῆς ψυχῆς τῆς νεκρᾶς.

— Ἡ κόρη αὐτὴ, ἐξηκολούθησεν ὁ ὑπασπιστὴς, κανὲν κακὸν δὲν ἐπραξεν ἐν τῷ κόσμῳ καὶ διὰ τοῦτο ἡ ψυχὴ της ἀνῆλθεν εἰς τὸν οὐράνιον παράδεισον. Ἄλλὰ μὴ νομίζετε ὅτι παρέχει τι τὸ ἀξιοθέατον ἡ δίκη τῆς ψυχῆς ἐν τῷ Ἄδῳ. Ἡ καταδίκη τὴν ὁποίαν ἐπιβάλλομεν ἐνταῦθα, προέρχεται ἐκ νόμου τῶν ὁποίων μᾶς ἔχουν στείλῃ ἐξ Οὐρανοῦ. Οὐδὲν ἐπὶ πλέον δυνάμεθα νὰ κάμωμεν, καθ' ὅσον ἄλλως εἰς τὸ ἐκάστοτε συγκροτούμενον δικαστήριον παρίσταται καὶ ἀντιπρόσωπος τοῦ Οὐρανοῦ ἐλέγχων τὰς πράξεις μας καὶ ὅστις πρέπει νὰ συνυπογράψῃ τὴν καταδίκην. Ἐκαστος ἀπολαμβάνει κατὰ τὰ ἔργα του.

Ὁ στρατιώτης ἤκουε μετὰ προσοχῆς τοὺς λόγους αὐτοῦς τοῦ δαίμονος, κατόπιν δὲ στραφεὶς πρὸς αὐτὸν τοῦ λέγει:

— Νὰ σᾶς εἰπῶ κύριε ὑπασπιστά, ἂν

αὐτὰ τὰ ὁποῖα μοῦ λέγετε εἶναι ἀληθῆ, ἐγὼ θεωρῶ τὸν ἐαυτὸν μου εὐτυχῆ, διότι, πολλάκις ἐσκεπτόμην τί βασανιστήρια θὰ ὑπέφερα ἀπὸ σᾶς ὅταν θὰ ἀπέθνησκον ἐνεκεν τῆς συμφορᾶς τὴν ὁποίαν σᾶς ἔκαμα νὰ σᾶς κλείσω δηλ. ὅλους μέσα στὸ σακκοῦλί μου.

— Αὐτὸ μὴ τὸ ὑποθέσητε ποτέ, διότι καὶ ἐδῶ ὑπάρχει δικαιοσύνη καθὼς καὶ ἐν τῷ Οὐρανῷ. Μὴ νομίσητε ὅμως ὅτι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἴχετε κάμει, τὸ νὰ μᾶς βάλλετε δηλ. ὅλους μέσα στὸ σακκοῦλί σας ὠφέλησε τὴν ἀνθρωπότητά! Ὅχι! Διότι κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἔμειναν εἰς τὴν γῆν ψυχαὶ κακούργων, δολοφόνων, κλεπτῶν, καὶ ὁποῖαι δὲν ὑπέστησαν τότε οὐδεμίαν καταδίκην.

— Βεβαίως δὲν θὰ ἠνοίχθησαν εἰς αὐτὰς καὶ αἱ θύραι τοῦ Παραδείσου;

— Ὅχι στρατιωτᾶ μου, ἀλλὰ τί ὠφελεῖ ἔμειναν καὶ ἀτιμώρητα ἐπὶ τινὰ καιρὸν τὰ κακούργηματα καὶ αἱ διάφοροι ἄλλαι κακαὶ πράξεις τὰς ὁποίας διεπραξαν.

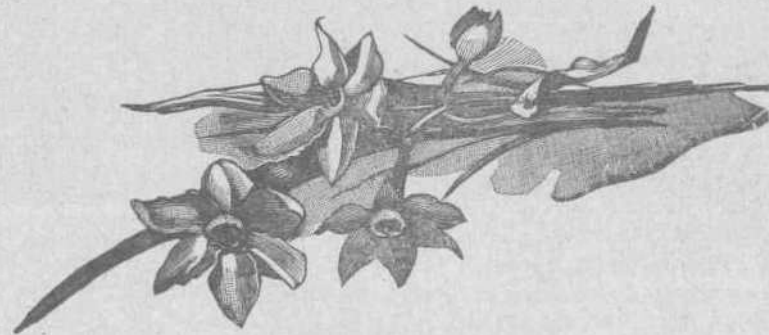
— Ὡστε αὐτοὶ δὲν τὴν ἐγλύτωσαν;

— Παντάπασι, συνελήθησαν κατόπιν ἄλλ' ἂν ἡμεῖς ἐμένομεν διαρκῶς εἰς τὸ σακκοῦλί σας κλεισμένοι, ποῖος ἤθελε τοὺς δικάσῃ διὰ τὰ ὅσα εἴχον πράξει;

— Ἐχετε δίκαιον, κύριε ὑπασπιστά, ἔχετε δίκαιον ἦτο ἀπερισκεψία αὐτὴ τὴν ὁποίαν ἔκαμον.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην πάλιν ἤχος κώδωνος ἠκούσθη καὶ ὁ Ἀρχιδάιμων ἀνῆλθεν εἰς τὴν γῆν.

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ (ἀκολουθεῖ)
Γ. Εὐθύδουλος.

ΣΟΦΑΙ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΑΙ

— Ἀραβικὴ τις παροιμία λέγει, ὅτι τέσσαρες ἄνθρωποι ὑπάρχουν:

α') Ὁ μὴ γνῶριζων τίποτε, ἀλλ' ἀγροῶν ὅτι δὲν γνῶριζει. Οὗτος εἶναι μωρός ἀπόφρονος.

β') Ὁ μὴ γνῶριζων, ἀλλὰ συναισθανόμενος ὅτι δὲν γνῶριζει. Οὗτος εἶναι εὐήθης διδάξεται.

γ') Ὁ γνῶριζων, ἀλλ' ἀγροῶν ὅτι γνῶριζει. Οὗτος κοιμάται ἐξόπνησέ τον.

δ') Ὁ γνῶριζων καὶ συναισθανόμενος ὅτι γνῶριζει. Οὗτος εἶναι σοφός ἀκολουθεῖ τον.

— Πιστεὺς ἀδιστακτῶς, ἔλπιζε εὐφροσύνως, ἀγάπα εὐλικρινῶς, προσέχον ἐνθέρμως, ἴδιδε ταπεινοφρό-

νως, ἐργάζου μετ' ἐπιμελείας καὶ ἀνάμετε μεθ' ὑπομονῆς.

— Μὴ καταφῆρης τὸν πέλεκυν κατὰ τοῦ δένδρου τὸ ὁποῖον σὲ προσφύλαξε ἀπὸ τὴν θύελλαν.

— Διὰ τὰ ὀμιλῶμεν καλά, πρέπει νὰ ὀμιλῶμεν ὀλίγα.

— Ταχύπερον κουράζει ἡ ἀργία παρὰ ἡ ἐργασία.

— Εἶσαι πλούσιος, ὅταν εἶσαι εὐχαριστημένος εἰς ὅσα ἔχεις.

— Ἡ προσευχὴ εἶναι ἡ ἀνατροὴ τῆς ψυχῆς, ὥστε ὁ μὴ προσευχόμενος δὲν ζῆ.

— Μῆτε νὰ κάμνης νέους φίλους ἐν σπουδῇ, μῆτε νὰ ἐγκαταλίπῃς τοὺς παλαιοὺς εὐκόλως.

ΨΥΧΡΟΛΟΥΣΙΑ

Τί θεότρελλα παιδάκια ὁ Κοκὸς καὶ ἡ Κικί !
 Λίγο ἔλειψε νὰ πέσουν εἰς τὸ μπάνιο τοῦ πατέρα,
 Εἶχαν τύχη ὅμως πάλι καὶ τὰ πρόφθασεν ἐκεῖ
 Μὲ καρδιόχτυπο 'ς στήθην ἡ καλὴ τους ἡ μητέρα,
 Κ' ἔτσι γλύτωσαν καὶ πάλι ἀπὸ μιᾶ ἀνοησίας
 Μ' ἑλαφρὰ ψυχρολουσία !

ΜΙΚΡΗ ΜΑΝΟΥΛΑ

Ὅπως ἄλλοτε τὴ Φρόσω, ὅταν ἦταν μικρούλα
 Τὴν ἐθερμαίνε ἡ μητέρα μὲ ἀγάπην καὶ φιλίαν,
 Ἔτσι τώρα καὶ ἡ Φρόσω, τῆς κουκλίτσας τῆς μανούλα
 Τὴν ποτίζει, τὴν θερμαίνει 'ς τὴ μικρὴ τῆς ἀγκαλιά
 Κι' ὁ μικρὸς ὁ ἀδελφὸς τῆς τραγουδάει : — Νά μου 'άνη
 Ἡ κουκλίτσα νάνι νάνι ! »

πρὸ πάντων καὶ τὰ τοιαῦτα ὅπως συνειθίζον ὅλοι οἱ ἄνθρωποι.

— Βέβαια, ἔλεγεν ἐκεῖνο.

Οὕτως ἀκούοντες οἱ χωρικοὶ τὸ ἑθαύμαζον ὑπὲρ τὸ δέον μὴ γνωρίζοντες οἱ δυστυχεῖς, ὡς ἀγράμματοι ποῦ ἦσαν, ἂν ἦσαν ἀληθινὰ ὅσα ἔλεγεν. Τέλος διὰ τὸ μὴ πολυλογῶ τὸ εἶχαν καύχημα τοῦ χωρίου.

Μίαν ἡμέραν τὸ παιδί, ἐπερνοῦσε ἀπὸ ἑνα γειτονικὸ σπητιῖ· ἐκεῖ κατὰ τὸν δὲ κύριος τοῦ σπητιοῦ ἔβγαζε τὸ ψῆμα ἀπὸ τὸ φούρνο. Τὸ παιδί κατὰ τὸν ἄνθρωπον τοῦ εἶπε :

— Ἄνθρωπε, γείτονα.

— Ἄνθρωπε, γείτονα, ἀντιτεμένο μας παιδί, ἔλεγε εἰς τὰ ξένη,

ἀπήντησε

— Ἄνθρωπε, ἔλεγε εἰπεν ὁ

— Ἄνθρωπε, ἔλεγε εἶπεν ὁ

— Ἄνθρωπε, ἔλεγε εἶπεν ὁ

— Ἄνθρωπε, ἔλεγε εἶπεν ὁ

— Ἄνθρωπε, ἔλεγε εἶπεν ὁ

ΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

— Ἄνθρωπε, ἔλεγε εἶπεν ὁ

σιευθήσονται εἰς τὸ τεῦχος τοῦ Δθρίου ε.ε.

Οὐδεὶς γίνεται δεκτὸς εἰς τὸν διαγωνισμὸν ἂν δὲν ἔχη πληρώσει τὴν συνδρομὴν του.

Ἄ' βραβεῖον θὰ λάβῃ σχετικῶς τὸ καλύτερον διήγημα τὸ ὅποιον θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ «Παιδικὸν φύλλον» μετὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ συγγραφέως εἰς ὃν θὰ δίδεται ἐπιέτος δωρεὰν τὸ περιοδικόν.

Ἐπαίνου θὰ τύχῃ τὸ ἀμέσως καλλίτερον, τὸν συγγραφέα τοῦ ὁποίου θὰ δίδεται ἐπιέτος δωρεὰν τὸ φύλλον.

Ἡ χειρόγραφα δεόν νὰ φέρωσι τὸ ὄνομα ἄνυμον, ψευδῶνυμον, ἡλικίαν καὶ ἄνθρωπον τοῦ γράφοντος.

καὶ μὲ συγχωρεῖς—τὸ ζεστό ψωμί; εἶπεν ὁ γείτονας.

— Σιζιάκ, ἀπήντησε τὸ παιδίον.

— Ἄμ τὸ κρῦο;

— Δὲν τὸ ἔφριναν ἐκεῖ νὰ κρυώσῃ, ἀπήντησαν ὁ πολυμαθὴς νεανίας, καὶ ἐτράπη πάραυτα εἰς φυγὴν μὴ γνωρίζων τί ν' ἀπαντήσῃ!

Τότε ὁ γηραιὸς γείτονας, ὁ ὁποῖος ἤξευρε πολὺ καλὰ τὴν τουρκικὴν γλῶσσαν, ἐκούνησε τὸ κεφάλι του καὶ εἶπε :

— Ἀλήμων ὦ! εἰς τοὺς γονεῖς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἔχουν τέτοια παιδιὰ καὶ οἱ ὁποῖοι ἐξοδεύουν τὰ χρήματά των ματαίως οἱ ταλαίπωροι.

Τοῦτο διεδόθη ἀμέσως εἰς ὅλο τὸ χωρίο, καὶ ὁ κατ' ἀρχῆς θαυμαζόμενος νεανίσκος ὡς πολυμαθὴς καὶ λογίωτατος κατέπεσεν ὕστερον εἰς τὴν συνειδησιν ὅλων τῶν συμπολιτῶν του.

Τὸ παιδί ἀπὸ τὴν ἐντροπή του ἐπῆρε τὰ μάτια του καὶ ἔφυγε νύκτ' ἀπὸ ἐκεῖ, ἐγένετο ἄφαντο καὶ οὐτ' ἐγύρισεν πλέον ὀπίσω· τί ἀπέγινεν, ὁ Θεὸς ἠξεύρει.

Βλέπετε μικροὶ φίλοι πῶς χάνονται οἱ ἀγράμματοι καὶ κοῦφοι νεανίσκοι; Ἄ! προσέχετε λοιπὸν ἵνα μὴ πάθητε καὶ σεῖς τὰ αὐτὰ καὶ ἴσως χειρότερα.

† Μικρ. Λελέκος.

— Ἄνθρωπε, ἔλεγε εἶπεν ὁ

Δικαία ἀπόφασις

Ἐνας Γάλλος ἐπῆγε εἰς τὴν Γερμανίαν καὶ ἀπὸ ἧξερε πῶς ἔκανε πειρὸν κρῦο ἐκεῖ παρὰ εἰς τὴν Παρίσι καὶ ἐπλησίαζε ὁ χειμῶνας, ἐνόμιτε καλὸ νὰ κἀν προμήθειαν ἀπὸ ξύλα.

Κατὰ τὴν ἔπερνοῦσε ἕνα κάρρο φορτωμένο ξύλα, καὶ ἐρώτησε τὸν ἀγωγιάτην, πόσο εἶχαν.

— «Πενήντα μάρκα, ἀποκρίθη· ἐκεῖνος, διότι βλέπων ποῦ εἶχε νὰ κἀν με ξένο, ἠθέλησε νὰ τὸν γελάσῃ. Ὁ Γάλλος ἠγόρασε τὸ φόρτωμα καὶ ὁ ἀγωγιάτης χαρούμενος ἔπῃγε νὰ φάγῃ εἰς ἕνα γάνι. Ἐκεῖ εἶπεν εἰς ὅλους τὸ κατόρθωμά του.

— «Δὲν ἐφέρθηκας τίμινα,» τοῦ εἶπε ὁ ξενοδόχος.

— «Καὶ τί σὲ μέλει ἴσυνα,» εἶπεν ὁ ἀμαξῆς, «ἀδὸς μου ψωμί, τυρὶ καὶ κρασί καὶ μὴν ἀνακατεύεσαι ἔς τῆς δουλιῆς μου!»

Ὅταν ἦρθε ἡ ὥρα νὰ πληρώσῃ καὶ ὁ ἀμαξῆς τὸ φαγί του, ὁ ξενοδόχος τοῦ ἐζήτησε 50 μάρκα.

— «Κολοκύθια!» ἐφώνησεν ὁ ἀμαξῆς.

— Ἄν δὲν σ' ἀρέσει ἔλα εἰς τὸ δικαστήριον, ἀπεκρίθη ὁ ξενοδόχος.

Ἐπῆγαν· καὶ εἶπεν ὁ ἀγωγιάτης τὴν κατηγορίαν του. μὰ ὅταν ἀκούσε καὶ τὸν ξενοδόχο ὁ δικαστὴς εἶπε :

— «Καθὼς σὺ, ἀγωγιάτη, ἐπώλησες τὰ ξύλα ὅσο ἠθελες διότι ἦσαν δικὰ σου, καθὼς λές, ἔτσι καὶ ὁ ξενοδόχος ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ζητήσῃ ὅ,τι θελεῖ γιὰ τὸ φαγί του. Ἄφρονες λοιπὸν!»

Δὲν εὐρίσκατε, δικαίαν τὴν ἀπόφασιν τοῦ δικαστοῦ;

Ἄλιστα Πάλλη.

Μεταλούδα καὶ Γρύλλος

Εἰς μικρὸν Γρύλλο κερυμμένον εἰς

τὴν ἀνθισμένην χλόην παρετήρει μίαν ὠραίαν πεταλούδα περιπτωμένην ἐντὸς τοῦ λειβαδίου. Τὰ ζωηρώτερα τῶν χρωμάτων ἔλαμπον ἐπὶ τῶν πτερύγων τοῦ πτερωτοῦ ἐντόμου τὸ ὁποῖον ἐπέτα ἀκούραστον ἀπὸ ἄνθος εἰς ἄνθος καταλαμβάνον καὶ ἀφίνον τὰ ὠραιότερα τῶν ἀνθῶν.

— Ἄ! ἔλεγεν ὁ Γρύλλος, πόσον ἡ τύχη της καὶ ἡ ἰδική μου διαφέρουσιν ἡ κυρία φύσις ὑπὲρ αὐτῆς ἐπραξε τὸ πᾶν καὶ δι' ἐμὲ τίποτε. Δὲν ἔχω κανὲν προτέρημα καὶ καλλίτερον θὰ ἦτο νὰ μὴ ὑπῆρχον.

Ἐν ᾧ ὠμίλει οὕτως σθάνει ἐκεῖ ὁμιλος παιδιῶν τὰ ὁποῖα ἀμέσως ἀρχίζουσι νὰ καταδιώκουν τὴν πεταλούδα καὶ τέλος συλλαμβάνουν αὐτήν, ἄλλος μὲν ἀπὸ τὴν κεφαλὴν, ἄλλος ἀπὸ τὴν πτέρυγα καὶ τρίτος ἀπὸ τὸ σῶμα.

— ὦ! εἶπεν, ὁ Γρύλλος· δὲν εἶμαι πλέον δυσχερεστημένος ἀπὸ τὴν φύσιν. Πόσον ἀκριβῶς πληρώνεται ὅταν διαπρέπει τις εἰς τὸν κόσμον!

Γεώργιος Καρατζῆς.

✕

Δημῶδεις παροιμίαι

— Ἄλλοι ποῦ τὸ ἄχει ἡ κούτρα του νὰ κατεβάξῃ ψεῖρες.

— Ἄλλοι σ' τὸ νεῖδ ποῦ δέρνεται, σ' τὸ γέρω ποῦ κοιμᾶται.

— Ἄλλου μὲ τρίβεις δέσποτα, καὶ ἄλλου χω ἴγῳ τὸν πόνο.

— Ἄλλου ὁ παππᾶς, καὶ ἄλλου τὰ ράσα του.

— Ἄλλου τὰ κακαρίσματα, καὶ ἄλλου γεννοῦν ἡ κόττες.

— Ἄλλου τ' ὄνειρο, καὶ ἄλλου τὸ θαῦμα.

— Ἄν γειτονέψῃς μὲ κουτσό, θὰ μάθῃς νὰ κουτσαίνῃς.

ΩΦΕΛΙΜΟΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

(Συνέχεια, ἴδε προηγούμενον φύλλον).

Σημειώσεις περί ἀγώνων παρ' ἀρχαίους.

Περὶ ἄλλματος ἰδία:

- * * Τὸ ἄλμα ἐθεωρεῖτο ὡς δυσκολωτάτη τῶν πέντε ἀσκήσεων αἰτινες ἀπετέλουσαν τὸ πένταθλον.
 - * * Τὸ ἀγώνισμα τοῦτο δὲν ἦτό τι ἀπλοῦν ὡς ἐκ πρώτης ὄψεως παρίσταται, ἀλλὰ συνίστατο εἰς τὴν ὑπερπήδησιν τάρφων εἰς ἄλμα κατὰ μήκος, εἰς ὕψος καὶ βάθος.
 - * * Οἱ ἀσκούμενοι ἀνῆρχοντο ἐπὶ ἐλαστικῆς σανίδος ἢ ὠπτικῆς βιτηρός, καὶ ὤρων ἐπὶ τὰ πρόσω κρατοῦντες τὴν ἰσορροπίαν διὰ τῶν ἐν ταῖς χερσίν αὐτῶν βιζέων ἀλτήρων, λιθίνων, σιδηρῶν, ἢ μολυβδίνων.
 - * * Οἱ ἀγωνιζόμενοι ὑπερπερῆδων αὐτῶ μεγίστα διαστήματα διότι οἱ ἀλτήρες ὑπεβοήθουν τὰ μέγιστα εἰς τὸ πηδῆμα, παρασύροντες τὸ σῶμα μακρότερον ὅταν ἤγειροντο ἐπὶ τῶν ἰγνῶν, καὶ ἐξέτεινον αὐτοὺς ἔμπροσθ' διὰ ταχείας κινήσεως.
 - * * Τοιοῦτοι ἀλτήρες εὐρέθησαν ἐν Ὀλυμπίᾳ, ἐν Ἐλευσίνι δὲ καὶ ἐνεπίγραφοι.
 - * * Τὸ σημεῖον εἰς ὃ οἱ ἄλται ἔπρεπε νὰ φθάσασιν ἐκαλεῖτο σκάμμα διότι ἐκεῖ ἐσκάπτετο ὀλίγον ὁ τάπος, ἐξ οὗ καὶ τὸ παροιμιώδες ρητὸν «*πηδᾷ ὑπὲρ τὰ σκαμμένα*».
 - * * Ἐλήσμονήσαμεν νὰ προσθέσωμεν ὅτι ὁ αὐλὸς εἶχεν μεγάλην ἐπίδρασιν ἐπὶ τοῦ ἡθικοῦ τῶν ἀγωνιζομένων, διότι ὄχι μόνον εἰς τὰς παλαιότας τῶν γυμνασίων, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς ἀγῶνας οἱ ἄλται ἠγωνίζοντο ὑπὸ τὴν συναδείαν τοῦ ὄργανου τούτου.
 - * * Διὰ μέσου τῶν αἰώνων περιεσώθη τὸ ὄνομα τοῦ μᾶλλον διαφημισθέντος ἐν τῇ ἀρχαιότητι ἄλτου, ὅστις ἦτο ὁ ἐκ τῆς Κρότων Φάυλος τρις νίκησας εἰς τὰ Πύθια.
 - * * Περὶ αὐτοῦ λέγεται ὅτι ἐπήδησεν ἐν τῷ ἀγῶνι περὶ τοὺς πεντήκοντα πόδας!
- Σημ.** Τί λέγει ὁ Χαλκοκορυθαίτης;
- * * Ὁ αὐτὸς ἔρριπεν εἰς ἀπόστασιν πενήκοντα πέντε ποδῶν δίσκον βάρους ὀκτώ λιτρῶν.
- Σημ.** Τί λέγει ὁ Παρασκευόπουλος;
- * * Ὁ Φάυλος διεπνέετο καὶ ὑπὸ τῶν εὐγενεστέρων πρὸς τὴν πατρίδα αἰσθημάτων, ἀπῆλθεν δὲ μεγίστης ὑπολήψεως ἐν Κρότωνι.
 - * * Ὁ Ἡρόδοτος ἀναφέρει ὅτι εἰς αὐτὸν ἀνέθεσαν οἱ συμπολίται τοῦ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ εὐαριθμοῦ στρατοῦ, ὅστις ἐστάλη ἐπὶ πλοίου εἰς βοήθειαν τῆς κινδυνεύουσας ἕνεκα τῶν Μήδων Ἑλλάδος.

Περὶ πυγμαχίας ἰδία:

- * * Ἐφευρέτης τῆς πυγμαχίας ὄπως καὶ τῆς πάλης λέγεται ὁ Θησεύς.
- * * Ὡς ἐπιδοδόμενοι εἰς τὴν πυγμαχίαν ἀναφέρονται ὁ Ἀπόλλων, ὁ Πρακλῆς, ὁ Πολυδεύκης καὶ ὁ Τυδεύς.
- * * Εἰς τὰ Ὀλύμπια εἰσήχθη κατὰ τὴν 23ην Ὀλυμπιάδα. Πρωτὴ δὲ παιδιῶν κατὰ τὴν τριακοστὴν ἐβδόμην.
- * * Οἱ πύκται ἐνεφανίζοντο ἐπίσης γυμνοὶ εἰς τὴν κονίστραν. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν εἶχαν τὴν πυγμὴν γυμνῆν, κατόπιν ὁμως περιετύλισσον αὐτὴν μὲ λωρία σκυτινα, ἱμάντας καλουμένους πυκτικὸς καὶ μελλίχας.
- * * Τοῦ ἱμάντας περιέδεον εἰς τὸν πηγυρτῆς χεῖρὸς μὲχρι τοῦ ἀγκῶνος. Βραχύτερον ἔθετον εἰς τὰς χεῖρας τῶν καὶ μολυβδίνων, ἢ σιδηρὰ ὄπλισματα, ἅτινα σπείραι βόειαι, καὶ μύρμηκες, ἢ γυτίοροι, ἐλέγοντο.
- * * Ὁ πύκτης προσεπάθη νὰ πλήττη τὸν ἀντίπαλόν του κυρίως εἰς τὴν κεφαλὴν ἀγχινοτάτας καὶ πολλάκις ἐπικινδύνους πληγὰς ἐπιφέρων διὰ τῆς δεξιᾶς χεῖρός, ἐνῶ διὰ τῆς ἀριστερᾶς ἠμποδίζε τὸ ὑπὸ τοῦ ἀνταγωνιστοῦ του καταφερόμενα κτυπήματα.
- * * Μεγίστη ἐπιδειξίτης ἐθεωρεῖτο μεταξὺ τῶν ἀνταγωνιζομένων, τὸ νὰ ἀμύνωνται κατὰ τοῦ ἀντιπαλοῦ μέχρι ἐντελεῦς αὐτοῦ ἐξαντλήσεως, χωρὶς νὰ τὸν προσβάλλωσι.
- * * Τὰ ὦτα ὡς μᾶλλον ἐκτεθειμένα ἐκάλυπτον ἐν τοῖς γυμνασίοις διὰ τῶν χαλκῶν καλουμένων ἀμφωτίδων ἢ ἀντατίδων ἢ περιωτίδων. Οἱ εἰς ἐπαγγέλματος μάλιστα πύκται καὶ τὰ ἀπέκοπτον.
- * * Ἐνίοτε αἱ πληγαὶ ἀπίδαινον καὶ θανατηφόροι, ἀλλ' ἂν τις ἐκ προθέσεως ἐφύναε τὸν ἀντίπαλόν του ἐτιμωρεῖτο αὐστηρότατα.
- * * Εἰς τοὺς πύκτας δὲν ἐπετρέπετο πρὸς τοῦτοιοις νὰ συμπλέκωνται καὶ δι' ὑποσκελισμῶν νὰ καταρρίπτωνται ἀλλήλους.
- * * Κλίμαξ ἐλέγετο τὸ ἀγώνισμα ὅταν ἀμφότεροι οἱ πυγμαχοὶ ἴσταντο ἀπέωντι ἀλλήλων ἀκίνητους ἐπὶ τῶ σῶμα, καὶ ἐμάχοντο διὰ τῶν πυγμῶν ἄνευ ἱμάντων.
- * * Τοῦτο ὄμως ἐγένετο εἰς τοὺς ἀγῶνας πάντοτε ὄσκις ἢ πυγμαχία παρετίετο ἐπὶ πολὺ, ἀμφότεροι δὲ οἱ ἀνταγωνιστὰι ἀπηθῶν.

ΠΝΕΥΜΑ ΜΙΚΡΩΝ

Ἐν τῷ σχολεῖω.
 Διδάσκ. Πῶς ὀνομάζεσαι μικρὲ ;
 Μαθητ. Μίμης Παύλου.
 Διδάσκ. Τί ἐργασίαν κάμνει ὁ πατήρ σου;
 Μαθητ. Ἀπέθανε.
 Διδάσκ. Τί ἦτο πρὶν ἀποθάνει ;
 Μαθητ. (μετὰ θριάμβου). Ἦτο ἄνθρωπος δάσκαλε.
 Ἐστάλη ὑπὸ «*Ναυστάθμου*».

Ὁ Παυλάκης ἔκοψε τὸ χέρι του καὶ τοῦ τὸ ἔδεσαν μ' ἓνα πανί.
 — Παυλάκη σὲ πονεῖ τὸ χέρι σου, τὸν ἐρωτᾷ ὁ φίλος του Νίκος.
 Καὶ ὁ Παυλάκης ;
 — Τώρα νὰ τὸ λύσω γιὰ νὰ ἰδῶ !
 Ἐστάλη ὑπὸ «*Ατρομήτου Ναύτου*»
 Ἐνας ἐπισκέπτης πρὸς τὸν υἱὸν τῆς οἰκίας :

— Δὲν μοῦ λές, φυλαράκο μου, ἐπῆρες πολλὰ βραβεῖα ἐφέτος 'ς τὸ σχολεῖο ;
 — Μάλιστα, ἐπῆρα τέσσαρα.
 — Διὰ ποῖαν αἰτίαν ;
 — Τὸ πρῶτο τὸ πήρα διὰ τὴν ἔκτακτον μνήμην μου.
 — Τὰ ἄλλα τρία ;
 — Τὰ ἄλλα τρία . . . ἐν ἐνθυμούμαι !
 Ἐστάλη ὑπὸ «*Διαβάτου*».

Κάθηνται εἰς τὴν τράπεζαν, καὶ ροφῶσιν ἡδὴ τὴν σούπαν των.
 Ὁ Κοκὸς πειράται νὰ διακόψῃ τὴν ἀρχήσασαν συνομιλίαν.
 — Τὰ παιδιὰ δὲν ἑμιλοῦν 'ς τὸ τραπέζι, τῷ λέγει ὁ πατήρ του μετὰ θυμοῦ.
 Μετὰ τὸ γεῦμα, ὁ πατήρ του τὸν ἐρωτᾷ :
 — Δοιπὸν τί ἤθελες νὰ μᾶς εἰπῆς ;
 — Νά, ὅτι ἀνοίξα τὴν κάνουλα τοῦ πετρελαίου καὶ δὲν μπορῶ νὰ τὴν κλείσω.
 Ἐστάλη ὑπὸ «*Φθινοπωρινῆς βροχῆς*»

ΑΣΚΗΣΕΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

46 Συλλαβόγριφος

Τὰ τρία πρῶτα γράμματα,
 Δανὸς τὸ δεύτερόν μου,
 Αἰνιγματώδης ποταμὸς
 Εἶναι τὸ σύνολόν μου.

«*Γ. Θ. Κυρίμης*»

47 Ἀπροσδόκητον

Ἄν μοῦ προσθέσης μὲ μεγαλώνεις
 Ἄν μ' ἀφαιρήσης μὲ ἐλαττώνεις.
 «*Ἀθ. Γ. Παπαγιαννόπουλος*».

48 Αἰνιγμα

Στρογγυλὸ ἄν τὸ αὐγὸ
 Μὰ αὐγὸ δὲν εἶμαι
 Μὲ τὰ φύλλα σὰ δένδρῳ
 Μὰ δένδρῳ δὲν εἶμαι.

«*Δίκαιος Ἀριστείδης*»

ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ

— Ὅσοι τῶν ἐν Ἀθήναις φίλων μου μετήλλαξαν κατοικίαν παρικλοῦνται νὰ εἰδοποιήσωσι τὸ γραφεῖόν μου ἵνα μὴ ἐπέλθῃ ἀταξία εἰς τὴν διανομὴν τοῦ φύλλου
 — Οὐδεὶς ἐγγράφεται συνδρομητῆς ἀνεπληρωμῆς τῆς συνδρομῆς του. Ὅρος ἀπαράβατος.
 — Βιβλίον Γυμναστικῆς ἀριστον διὰ τὴν κανονικὴν ἐκγύμνασιν τῶν νέων ἐξέδωκεν ὁ

49 Ἐλλειποσύμφωνον

Εὐλογοῖ καὶ τοῖσι
 Ἄμα καὶ ἡμῶσι
 «*Σ. Σδράλης*».

50 Αἰνιγμα

Τὰ τρία πρῶτα γράμματα
 Φιλὶ τὸ δεύτερόν μου
 Καὶ ἐν γλυκῷ ὄπωρικόν
 Εἶναι τὸ σύνολόν μου

«*Ἀρ. Τσιπαράς*»

Ἀύσεις τῶν ἐν τῷ 9 φύλλῳ δημοσιευθεισῶν ἀσκήσεων πνεύματος.

41) Ψ—Χ=Ψυχῆ. — 42) Σ—ἄμμος=Σάμμος.—43) Μία ψιλὴ καὶ μιά βαρεῖα.—44) Ναπο—λέων.—45) Ἐνδεκα ἄνθρωποι νὰ λάβουν ἀπὸ ἕνδεκα ὡὰ ἕκαστος.

πυγιοῦχος καθηγητῆς τῆς Γυμναστικῆς κ. Γ. Χρυσάφης, τιμώμενον δραχμῆς.
 — Ἀριθμητικὰ προβλήματα πρὸς χρῆσιν τῶν μαθητῶν τῆς Α' τάξεως τοῦ Γυμνασίου ἐξεδόθησαν ὑπὸ τοῦ κ. Π. Κονδύλη καθηγητοῦ καὶ τιμῶνται δραχμῆς.
 — Τὸ «*Παιδικόν φύλλον*» ἀγγέλλει τὴν ἐκδοσιν παντὸς βιβλίου οὕτινος ἀντίτυπον ἤθελεν ἀποσταλῆ εἰς τὸ γραφεῖόν του.

Δὲν δύνασθε σ' ἀντιληφθῆτε τὴν λύπην μου, διότι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ βραβευθῶσι καὶ τὰ ὀκτὼ διηγήματα τῶν μικρῶν μου φίλων, τὰ ὀνόματα τῶν ὁποίων βλέπετε εἰς τὰ ἀποτελέσματα τοῦ διαγωνισμοῦ τὰ δημοσιεύμενα ἐν προηγουμένῃ σελίδι. Ἄν ὅμως δὲν ἤδυνάμην νὰ βραβεύσω ὅλους δὲν δύναμαι καὶ νὰ μὴ συγχαρῶ ἀπὸ καρδίας τὸν Δίκαιον Ἀριστείδην διὰ τὴν περιγραφικότητα τῆς ἐκθέσεώς του, ἧτις καὶ εἰς τὰς μικροτέρας λεπτομερείας ἔχει πιστῶς, τὴν Βοσκοπούλῃαν τοῦ Παρρασσοῦ, διὰ τὴν ποιητικὴν ἔξαρσιν μὲ τὴν ὁποίαν ἐπραγματεύθη τὸ θέμα καὶ μὲ τὴν ὁποίαν ἐνεθουσίασε τὴν κρίνασαν ἐπιτροπὴν, τὸν Λεοντόκαρδον Κρήτα διὰ τὸ λακωνικὸν τῆς φράσεως καὶ τὴν ἀκριβῆ διατύπωσιν τῶν γεγονότων, τὸν Ἐπόπα διὰ τὴν μετ' ἀκριβείας πολλῆς καὶ χάριτος περιγραφὴν τοῦ θέματος, τὸν Μιχρομέγαλ διὰ τὴν σύντομον καὶ ἀφελῆ ἀλλ' ὅμως ἰδιόρρυθμον ἐκθεσιν τῶν τῆς μάχης, τὸν Ἐυμολεπον διὰ τὴν μετὰ ποιητικοῦ οἴστρου καὶ ἐνθουσιασμοῦ ζηλευτοῦ διατύπωσιν τῶν γεγονότων καὶ τὸν Π. Κοκκοδότην διὰ τὴν μετὰ μοναδικῆς ἀκριβείας καὶ χάριτος περιγραφὴν. Ἐπίσης ἀξιότους μνείας κρίνει ἡ διεύθυνσις καὶ τοὺς Ρὰς Μαχόντε, Ἀθροισιὸν πολεμιστῆν, Πρασιῖνν Ἡλόην, Οὐράνιον τόσον, Ν. Σταματοπούλον, Δ. Ράπτην καὶ Φθινοπωρινὴν βροχίην.

Σοὶ ἀπέστειλα τὸ φύλλον φίλτατε Λεοντόκαρδε Κρήε ἐκ δευτέρου· τὸ ἔλαβες ;

Ἐνέγραψα τὸ ἀδελφάκι σου Νίκον φίλτατε Γ. Δ. Κυρίην καὶ τοῦ ἀπέστειλα τὰ φύλλα. Γράψε μου παρακαλῶ τὰς ἐντυπώσεις του.

Εἶναι ἀνεκφραστός ἡ χαρὰ μου, διότι ἔλαβον ἐπὶ τέλους ἐν γραμματάκι σου φίλτατε Λήσῃσι Τσαπάρῃ. Τώρα ὅτε ἔκαμες ἀρχὴν γράψε μου τακτικῶς.

Τὸ κεντημένον γραμματάκι σου τὸ ἔλαβον φίλτατε Σ. Σδράλη καὶ θὰ δημοσιεύσω ὅσα μοι στέλλεις ἀλλὰ μὲ τὴν σειράν των.

Ἐλαβον τὰς λύσεις σου ἀγαπητὲ Π. Καρούσε. Γράψε μου.

Ἔστο, ὑπογράφουμιν εἰρήνην φίλτατε Ἐποψ, ἀπὸ σέ ὅμως ἐξαρτᾶται νὰ τὴν δια-

τηρήσῃς ἐπὶ μακρὸν καὶ ν' ἀποδείξῃς ὅτι εἶσαι ἀξίος τῆς συγγνώμης τὴν ὁποίαν μοι ζητεῖς. Χιλιάκις σὰς εἶπον ὅτι μοι ἀρέσκει ν' ἀναγινώσκω ἔργα τῶν μικρῶν φίλων μου διὰ νὰ βλέπω τὴν πρόδόν των ὅχι ὅμως καὶ νὰ τὰ δημοσιεύω, ἐκτός ἐάν ὑπάγονται εἰς τὴν τάξιν τῶν «Μικρῶν-μικρῶν» καὶ εἶναι ἀξία δημοσιεύσεως.

Καὶ σὺ Δίκαιε Ἀριστείδη καὶ ὁ Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς ἔχετε δίκαιον νὰ παραπονῆσθε διὰ τὴν ἀταξίαν περὶ τὴν διανομὴν τοῦ φύλλου ἀλλὰ μὴ με πικραίνετε μὲ τὰ παραπονετικὰ γραμματάκια σας· μὲ φθάνει ἡ πίκρα τὴν ὁποίαν δοκιμάζω διὰ τὴν ἀταξίαν αὐτήν. Τ' ἀποστελλόμενα ὅμως Δίκαιε Ἀριστείδη τὸ εἶπον ἑκατὸν φορὰς νὰ γράφονται ἐπὶ τοῦ ἐνὸς μέρους τοῦ χαρτοῦ ἄλλως δὲν θὰ δημοσιεύονται. Ὅλαί αἱ ἀποστελλόμεναι λύσεις φίλτατε λαμβάνονται ὑπ' ὄψει.

Ἐλαβον τὰς λύσεις σου ἀγαπητὲ Ἀθηναϊκὲ ἀσπῆρ.

Φίλτατε Δόν Καῖσαρ αἱ παρατηρήσεις σου εἶναι ὀρθαί ἀλλ' ἂν ἐγνώριζες πόσα παράπονα γεννῶνται ὅταν δὲν δημοσιεύεται τὸ ἀληθὲς ὄνομα θὰ ἐδικαιολόγησι τὴν τακτικὴν τῆς Διευθύνσεως· ἐν τούτοις διὰ σέ δὲν θὰ συμβῆ πλέεν τὸ τοιοῦτον.

Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς προσήσεις σου ἀγαπητὲ μου Ἦρωε τῆς Γραβιάς ὡς καὶ διὰ τὰς ἐνεργείας σου πρὸς ἐγγραφὴν συνδρομητῶν. Τὸ πολυπαθὲς διήγημα τῆς ἀδελφῆς σου χρειάζεται φαίνεται μεγαλήν . . . Σοφίαν διὰ νὰ γραφῆ καὶ διὰ τοῦτο βραδύνει ἀκόμη. Ἐγὼ ἀπηλπύθηθον ἐντελῶς πλέεν. Διεψεύσθησαν τὸσάκις αἱ ἐλπῆδες μου ! . . .

Καλῶς ἦλθες ἀπὸ τὸ ταξιδίάκι σου ἀγαπητόν μου Ἄρθος τοῦ Λειμῶνος εἰς τὸ ὁποῖον ἐλπίζω ὅτι ἀπεκατεστάθη ἐντελῶς ἡ ὑγεία σου πρὸς χαρὰν τῶν συγγενῶν σου καὶ ἐμοῦ. Διὰ τὰς ἐνεργείας σου σ' εὐχαριστῶ ἀπὸ καρδίας τ' ἀποσταλέντα θὰ δημοσιευθῶσι μὲ τὴν σειράν των. Ἡ διεύθυνσίς σου διωρθώθη. Γράψε μου.

Σοὶ ἀπέστειλα τὰ ζητηθέντα φύλλα φίλτατε κ. Δημητριᾶδη καὶ σέ παρακαλῶ νὺ φροντίσῃς διὰ τὴν εἰσπραξίν καὶ ἀποστολήν των συνδρομῶν.